

εἰς τὴν ἰσόγειον τραπεζαρίαν, ἥτις ἦτο κατάφυτος, τὸν παρεκάλεσαν νὰ κλείσῃ τὰ παράθυρα διὰ νὰ μὴ τοὺς βλέπουν ἀπ' ἔξω.

Ὁ Ἀγαθόπουλος! Κι' ἀνοιχτὰ νὰ τ' ἀφήσετε, δὲ 'σὰς βλέπουν, γιὰτ' εἶναι σκοτάδι ἔξω.

Κυρίως τις ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς ἐτοιμάζεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐν τῶν Λεωφορείων τοῦ σιδηροδρόμου κατὰ τὴν ἀνὰ χειρὸς ὡραιότατους ἰχθῦς, τρίγλας γενειάτιδας (μπρομούνια) σπαρταριστάς.

Εἰς ἀμαξηλάτης. — Ἀφέντη, ἔλα νὰ πᾶμε μὲ τ' ἀμάξι, γιὰτὶ ὅσῳ νὰ σὲ πάῃ τὸ λεωφορεῖο θὰ βρωμήσουν τὰ ψάρια. (Ἱστορικόν)

Ἐξ ἐπιγραφῶν δημοσίων ἐγγράφων, πρὸ τριετίας: Ὁ Ταμίας Ζακύνθου πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀργείας εἰς Ἀργεῖον.

Ὁ Ἐπαρχος Ἰθάκης πρὸς τὸν Ἐπαρχον Τριχωνίας εἰς Τριχωρίαν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Πρὸς τὸ Σινδαστὸν τῆς Πρωτευούσης κοινόν.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀναγγεῖλω Αὐτῷ ὅτι αὖριον Σάββατον, 6 ὁβρίου, ἀρχομαι τῶν παραστάσεων μου μετὰ τοῦ ὑπ' ἐμὲ θιάσου κατὰ τισθέντος ἐκ τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν ἡθοποιῶν. Θέλω δὲ δώσει καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα σειράν παραστάσεων τῶν ἐκλεκτοτέρων ἱστορικῶν τε καὶ οἰκογενειακῶν δράματων, τραγωδιῶν, καὶ κωμωδιῶν. Αἱ σκηναὶ καὶ τὰ ἐνδύματά εἰσιν ὅλως νέα, ὁ δὲ τῆς σκηνῆς φωτισμός, τὸ πρῶτον ἡδὴ, γενήσεται δι' ἀερίφωτος. Ἐν γένει δὲ οὔτε κόπων οὔτε δαπάνης ἐρείσθην οὐδεμιᾶς, ὅπως τὰ δοθησόμενα ἔργα, κελῶς, ἀκριβῶς καὶ μεθ' ὅλης τῆς εὐρωπαϊκῆς πολυτελείας, παρασταθῶσι.

Πρῶτον δοθησόμενον δρᾶμα ἔσεται ὁ τοῦ Σχικσπέρου Ἔμπορος τῆς Βερετίας εἰς πράξεις 5.

Ν. Λεκατοῦξ.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ.

Eastbourne.

(Ἰδ. ἀριθ. 367.)

Ἡ μουσικὴ παιανίζει συνήθως ἀποσπᾶσμά τι Ἰταλικῶν μελοδραμάτων, ἅτινα πολὺ εὐνοοῦνται ἐν Ἀγγλίᾳ. Πολλὰκις ὁμῶς τὴν Ἰταλικὴν μελωδίαν διαδέχεται ὁ ἦχος διαφόρων Ἀγγλικῶν ἀσμάτων μεστῶν φαιδρότητος ποικιλίας καὶ χάριτος. Τότε ἡ γλυκεῖα ῥέμβη ἥτις κατέχει ἀπαντας ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν συνθέσεων τοῦ Βέρδη, τοῦ Ροσσίνι, ἢ τοῦ Βελλίνι, μετατρέπεται αἰφνηδῶς εἰς ἄκρατον ζωηρότητα καὶ παιδικὰς σκιρτήσεις ἰδίᾳ παρὰ ταῖς κυρίας. Οὕτω ἄμα ἀντηγήσῃσι τὰ

προσπνεύσματα τοῦ περιφήμου we are, we are, we are, ἢ τοῦ χαριέντος Oh! you little darling, ἢ τοῦ ἡδυπατοῦς στροβίλου My Queen, παράδοξος ἐπανάστασις συμβαίνει. Αἱ μὲν συνοδεύουσι ζωηρῶς διὰ τοῦ ποδὸς τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς, οὐδόλως προσέχουσαι εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ποικιλοχρόων περικνημίδων των, ἕτεραι ἐκρήγνυνται εἰς χαριεστάτους μικροὺς γέλωτας, ἄλλαι κινουσί τινι ὀλόκληρον τὸ σῶμά των ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ τινες ψελλίζουσι μυστηριωδῶς τὰς ποικίλας στροφὰς τῶν περιέργων ἐκείνων ἁσμάτων. Οἱ μουσικοὶ μειδιῶσιν ἐξ εὐφροσύνης καὶ αὐταρσεχείας διὰ τὸ ἀποτελεσματικῆς ἐνεργείας των, οἱ γέροντες ἀκροαταὶ συνωθοῦνται ὅσῳ δυνατὸν πλησιέστερον τῶν ἡγῶν ἐκείνων, ἐπωφελοῦμενοι δὲ τῆς ἀβλαβοῦς ἡλικίας των, στηρίζουσι τὰς αὐχμηρὰς χεῖρας των ἐπὶ τῶν ἑδρῶν ὡμῶν τῶν κυριῶν αἰτινας κατέχουσι πάντοτε τὰς πρώτας ἑδρας, καὶ ἐν τῇ ἡδυτάτῃ ἐκείνῃ ἐρείσματος οὐτινος ὁμῶς τὸ θέληγτρον δὲν δύνανται νὰ αἰσθανθῶσιν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἀπύμαχοι τῆς ἡδονῆς, μένουσιν ἐκστατικοὶ κεχνηνότες ἔχοντες εἰς τὸ βλέμμα των τὴν θυμηδιστάτην ἔκφρασιν τοῦ πρεσβυτικοῦ θαυμασμοῦ καὶ εἰς τὰ χεῖλη των τὸν καλοκῆχαθον χαρακτήρα τοῦ νηπιακοῦ μειδιάματος. Τὰ παιδιὰ κροτοῦσι τὰς χεῖρας, τρέχουσι, ἄλλονται, σκιρτῶσιν, ἐκφεύγουσιν ἀπὸ τῆς δεσποτικῆς χειρὸς τῶν πατέρων καὶ ἀναρρίχωνται ἐπὶ τῶν ἑδρῶν, ἢ τῶν γονάτων τῶν μητέρων. Οἱ ἄνδρες στρέφουσι πρὸς στιγμὴν τὴν κεφαλὴν, τὴν κινουσί ρυθμικῶς, ἐκφωνοῦσι τὸ σύννηθες Hellow, καὶ εἶτα κατευνάζονται αἰρηνδῶς, ἐξακολουθοῦντες ὁμῶς νὰ συνοδεύωσι τὸν ῥυθμὸν διὰ τῆς κινήσεως τοῦ ῥαβδιδίου ἢ τοῦ ἀλεξιβροχίου των. Τέλος οἱ νέοι ἐκβάλλουσι πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τῶν χειλέων τὴν πῖπιν ἢ τὸ σιγάρον, ἀφίνουσι ἀστραπιαῖόν τινα καγχασμὸν, καὶ ἐνασχολοῦνται ἀκολουθοῦντες τὴν μουσικὴν δι' ἐλαφροτάτου συρίγματος συνισταμένου πολλάκις εἰς μόνην τὴν κανονικὴν κίνησιν τῶν χειλέων.

Ἡ τοιαύτη περίεργος καὶ ποικίλη σκηνὴ λαμβάνει χώραν μόνον ἐν τῇ περιπτώσει τῶν προσφιλῶν τούτων ἁσμάτων. Ἐννοεῖται ὁμῶς ὅτι τόσον ἄκρατος ζωηρότης σπανίως συμβαίνει, εἶναι δὲ συνέπεια τοῦ ἐπικρατεστέρου ἀγγλικοῦ αἰσθήματος ὅπερ εἶναι ὁ ἔθνικὸς ἐγωισμός, ὅστις ἀνγκάζει τοὺς ἄγγλους νὰ ἐνθουσιῶσι πρὸ τῶν πενιχρῶν ἁσμάτων των, ἐν ᾧ σπανίως ἐκτρέπονται τοῦ αὐστηροῦ των χαρακτῆρος χάριν ξένης μουσικῆς, ἔστω καὶ τῆς ὑψηλοτάτης καὶ ἡδυτάτης. Μία τῶν ἀποδείξεων τούτου εἶναι ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ σπουδαιότερος θιάσος ἀπάσης τῆς Γερμανικῆς ἐλθὼν ἐν Λονδίῳ ἐναυάγησεν οἰκτρότατα, ἐν ᾧ ἀπ' ἑτέρου Ἀγγλικόν τι Μελοδράμα, κοινῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίας, καλούμενον «Patience», ἐδόθη εἰς τριακοσίας σχεδὸν παραστάσεις ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, καὶ ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι ἀκόμη τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς λατρείας! Ὡστε ὅταν λαίπουσιν αἱ τοιαύται ἔκτακτοι περιστάσεις, ἡ σκηνὴ εἶναι ὅλως διάφορος. Συνήθως οἱ κύριοι εἶτε ἄνδρες εἶτε νεανίσκοι ὧσι, περιορίζονται σοφῶς ἐν τινι ἔδρῳ, ἀνατυλίσσουσι τὴν ἐφημερίδα των, τὸ ἀχώριστον τοῦτο ὄπλον τῶν ἄγγλων, καὶ χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἐλαχίστην διατάραξιν ὑπὸ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου, βυθίζονται εἰς διαρκὴ καὶ ἐπίμονον